

Sygn. akt V U 740/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Barbara Odelska**

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Zadrozna

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2013r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z odwołania **E. R.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

z dnia 2 lipca 2012 r., znak (...)

o rentę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej E. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01 kwietnia 2012 r. na okres 1 roku

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 02.07.2012 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej E. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.04.2012 r. na dalszy okres.

Ubezpieczona domaga się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W uzasadnieniu podniosła, że decyzja organu rentowego jest niezgodna ze stanem faktycznym, bowiem jej stan zdrowia nie uległ poprawie i uzasadnia przyznanie prawa do renty.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona E. R., urodziła się w dniu (...)r., wykształcenie zawodowe- piekarz. Pracowała swoim zawodzie do wypadku motocyklowego w 1991 r., w którym doznała urazu m.in. lewej kończyny dolnej. Od 2007 r. pracuje jako strażnik-szatniarz.

Do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy była uprawniona do 31.03.2012 r.

Wnioskiem z dnia 13.04.2012 r. ubiega się o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

dowód: /decyzja z dnia 02.04.2012 r. – k. 286-287 v. akt ZUS plik rentowy, wniosek z dnia 13.04.2012 r. k. 290 akt ZUS plik rentowy/

Lekarz Orzecznik ZUS w oparciu o dokumentację medyczną, wyniki badań dodatkowych orzeczeniem z dnia 17.05.2012 r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Ubezpieczona skorzystała z prawa wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 21.06.2012 r. utrzymała w mocy ustalenia Lekarza Orzecznika ZUS.

dowód: /orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17.05.2012 r. k. 292 akt ZUS plik rentowy, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21.06.2012 r. k. 294 akt ZUS plik rentowy/

Zaskarżoną decyzją z dnia 02.07.2012 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty od 01.04.2012 r. na dalszy okres.

dowód: /decyzja ZUS z dnia 02.07.2012r. – k. 295-296 v. akt ZUS plik rentowy/

U ubezpieczonej E. R. rozpoznano gonartrozę IV stopnia stawu kolanowego lewego z zanikiem mięśnia czworogłowego i ograniczeniem ruchomości. Badaniem ortopedycznym nie stwierdzono poprawy w stosunku do poprzedniego orzeczenia. W ocenie biegłego ortopedy K. S. ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy na okres 12 miesięcy.

Biegły ortopeda odniósł się również do zarzutów organu rentowego podnosząc, że istniejące schorzenie nie uległo poprawie, a wręcz się pogłębiło.

Kolejny biegły ortopeda w osobie B. Ł. rozpoznał u ubezpieczonej dysfunkcję lewego stawu kolanowego na tle zaawansowanej choroby zwyrodnieniowej po urazie z 1991 r. W ocenie biegłego stwierdzone schorzenie ortopedyczne w znacznym stopniu ogranicza zdolność ubezpieczonej do pracy. Obecnie nadmierny wysiłek powoduje obrzęk oraz znaczne nasilenie dolegliwości bólowych tego stawu. Biegły zaznaczył również, że ubezpieczona jest zakwalifikowana do leczenia operacyjnego. Okres 12 miesięcy jest niezbędny do kontynuowania leczenia, w tym operacyjnego. Brak jakiegokolwiek poprawy w stosunku do poprzedniego badania ZUS. Biegły podzielił stanowisko biegłego ortopedy K. S. co do uznania E. R. za częściowo niezdolną do pracy na okres 12 miesięcy.

Stwierdzone przez biegłego psychiatrę zaburzenia lękowo-subdepresyjne występujące u ubezpieczonej w stanie psychicznym powodują nieznaczne ograniczenie zdolności jej do pracy.

dowód: /protokół badań sądowo – lekarskich z dnia 11.12.2012 r. – k. 18-18 v. akt sprawy, aneks do opinii z dnia 05.02.2013 r. – k. 27 akt sprawy, protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 04.04.2013 r. – k. 40-40 v. akt sprawy, protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 18.07.2013 r. – k. 53-53 v. akt sprawy, historia choroby – k. 16 akt sprawy, wynik badania MRI – k. 33 akt sprawy/

Ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od 01.04.2012 r. na okres 1 roku.

dowód: opinie biegłych ortopedów j/w

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej E. R. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczona jest nadal niezdolna do pracy częściowo lub całkowicie. Spełnienie przez ubezpieczoną pozostałych określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych(tekst jednolity: Dz. U. 2009r., Nr 153, poz. 1227) nie było kwestionowane przez organ rentowy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych dwóch ortopedów oraz psychiatry jako odpowiednich ze względu na schorzenia ubezpieczonej. Poprzednio orzeczono renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy była z przyczyn ortopedycznych.

Biegli ortopedzi w osobie K. S. i B. Ł. zgodnie uznali, że ubezpieczona E. R. jest nadal częściowo niezdolna do pracy na okres 1 roku. W ocenie biegłych istniejące schorzenie ortopedyczne nie uległo poprawie, a wręcz się pogłębiło. Dodatkowo biegłych ortopeda B. Ł. podniósł, że ubezpieczona jest zakwalifikowana do leczenia operacyjnego, a okres 12 miesięcy jest niezbędny do kontynuacji leczenia w tym operacyjnego.

Sąd uznał opinie biegłych lekarzy ortopedów za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z nich wnioski.

Opinie Sąd Okręgowy ocenił jako rzetelne, fachowe i obiektywne. Zostały bowiem sporządzone przez lekarzy o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u wnioskodawczynie, posiadających bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe.

Opinie biegłych ortopedów zawierają kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie i uwzględniają wpływ rozpoznanego u niej schorzenia na zdolność do pracy, jednocześnie zawierają przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których wnioskodawczynie powinna być uznana za częściowo niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłych ortopedów w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniu).

Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7- 8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.11. 2000r. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84) Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinie biegłych są stanowcze i zdecydowane.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony. (wyrok sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, nie publikowany). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. - wyrok z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869; podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w wyrokach z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPUS 1997, nr 23, poz. 476, z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPUS 1998, nr 3, poz. 100 oraz z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408 oraz z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 612. Powinność sądu powołania innych biegłych Sąd Najwyższy dostrzegał wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazywała nieporadność w zgłaszaniu odpowiednich wniosków dowodowych lub gdy wniosek o powołanie kolejnego biegłego uzasadniony był dokumentacją leczenia schorzeń nierozpoznanych przez biegłych. Tak wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 248/98, OSNAPUS 1999, nr 20, poz. 666, z dnia 2 czerwca 1998 r., II UKN 88/98, OSNAPUS 1999, nr 11, poz. 373, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, nr 21, poz. 643, z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 614, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408, z dnia 14 kwietnia 1999 r., II UKN 546/98, OSNAPUS 2000, nr 11, poz. 440 oraz z dnia 23 czerwca 1999 r., II UKN 5/99, OSNAPUS 2000, nr 17, poz. 666.

W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja jednak nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego trzeciego lekarza ortopedy. W ocenie Sądu Okręgowego samo niezadowolenie organu rentowego z dwóch opinii biegłych ortopedów uznających ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy na dalszy okres 12 miesięcy nie może stanowić podstawy do powołania kolejnego biegłego.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczonej co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u E. R. schorzeń, takie twierdzenia uzasadnia. Poprzednio orzeczono niezdolność do pracy była z przyczyn ortopedycznych, Sąd przyjął zatem opinię biegłych ortopedów za podstawę rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd uznał, że skoro nigdy wcześniej schorzenie okulistyczne nie dawało jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy u ubezpieczonej, odstąpił od przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego okulisty, a dopuścił w to miejsce dokument z k. 18 i 19 z akt sprawy VU 426/11.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej E. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.04.2012 r. na okres 1 roku, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

W pkt II wyroku, Sąd Okręgowy nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia mając na uwadze dyspozycję art.

118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego, gdyż dopiero na podstawie opinii biegłych ortopedów ustalono, że ubezpieczona jest nadal tj. od 01.04.2012 r. na okres 1 roku częściowo niezdolna do pracy.